

indebærende Samling. Ordføreren har der udtrykkelig udtalt, at han modtog denne Lov med Mangel paa Sympathi, og man har gjentagende udtrykt sig saaledes, at man med Bestemthed modsætter sig den Art Gaver af Statskassen. Det er saaledes tilstrækkelig godtgjort, at man af Mangel paa Sympathi bestemt har modsat sig, at der hveds Arbejderne Gave af Statskassen. Det vil jeg konstatere her ved anden Behandling, at det er de Herrer, der repræsenterer den mere velhavende Del af Samsfundet, der selv aabent have erklæret at de mangle Sympathi for at støtte de Nødlidende med Statens Midler. Det er blevet sagt til os — det er udtalt i det andet Thing saabel som her — at Regjeringen har i Forbindelse med dette Forslag, da det forelaa første Gang og nu igjen, selvstændig forelagt Forslag om Arbejder, der vilde raade Bod paa Arbejdsløsheden. Jeg skal ikke komme videre ind paa en Diskussion herom, men kun bemærke at Grunden, hvorfor vi ikke saae os i Stand til at gaa ind paa dette Forslag fra Regjeringen, var den, at de Paragrafer, hvori Regjeringen foreslog sine Arbejder, vare et Stykke Finanstlov, hvormom vi vidste, at der var en saa afsjort Uenighed mellem Regjeringen og dette Things Flertal, at det var umuligt i nogen nær Fremtid at opnaa Enighed om, at disse Arbejder kunde blive udførte, ligesom vi vare overbeviste om, at en meget stor Del af den Kapital, som vilde blive bragt i Omløb, dersom Arbejderne udførtes, vilde gaa med til Raastoffer og andre Ting, der aldeles ikke vilde komme Arbejderne til Gode. Derfor kunne vi ikke erkjende, at dette Regjeringsforslag i nogen væsentlig Grad vilde afhjælpe den Nød, der er til Stede paa Grund af en forudgaaende og i Diebliffet tilstedeværende Arbejdsløshed. Vi udtrykte det saaledes, at i Følge Lovforslagets Titelmænte man, at den øieblikkelige tilstedeværende Nød skulde afhjælpes ved Lovforslagets Bliven til Lov, men det kunde ikke ske ved Arbejder, om hvilke der først skulde diskuteres i lang Tid. Vi have da ogsaa i Lovforslaget om Laan til Kjøbenhavns Kommune i Byggegiemeed faaet det mest nærliggende Syn for, at naar der er Tale om, at der skal udføres Arbejder til Afhjælpelse af Arbejdsløsheden, er der i de Grunde, som overfor dette Lovforslag ere fremførte baade i dette Thing og det andet Thing, bestemte Beviser for, at det slet ikke er saa let at sætte praktiske og nyttige Arbejder i Gang for at hjælpe paa Arbejdsløsheden. Da de Herrer saae paa Forslaget, som det kom fra os, fandt de i det andet Thing Grunde nok mod den Slags Ting. Jeg skal saa tillade mig at

bemærke overfor det bekjendte Regjeringsforslag fra forrige Aar, at saa vidt mig bekjendt bevilgede Regjeringen sig selv dette Forslag ved en kongelig Resolution, hvorved Regjeringen bemyndigedes til at sætte disse Arbejder i Gang. Jeg antager altsaa, de ere satte i Gang. Jeg vil da kun spørge de Herrer: Have de mærket Noget til, at det har hjulpet paa Arbejdsløsheden? Jeg tror ikke, de have mærket Noget dertil, og hvorledes kan man da endnu paasta, at det vilde have hjulpet, dersom vi havde vedtaget det nævnte Regjeringsforslag? Jeg antager ikke, at det, om vi havde bevilget disse Arbejder i Stedet for, at Regjeringen nu selv har taget dem, vilde have bidraget til at gjøre dem mere værdifulde for Arbejderne. Nei, de Herrer ville blive nødte til at erkjende, og det tror jeg ogsaa, at de meget godt erkjende, at Arbejdsløsheden har sin Grund i ganske andre Forhold end lokalpolitiske. Arbejdsløsheden er under den nuværende Periode, som under enhver død daarlig Periode, i Virkeligheden international. Den viser sig overalt i Verden og saa naturligtvis ogsaa her. De lokale Forhold kunne selvfølgelig i større eller mindre Grad bøde paa eller forøge den forhaandenværende Forretnings- og Arbejdsløshed, men det kan ikke hjælpe, at man vil tænke paa at søge selve Grunden i de lokalpolitiske Forhold. Nei, den til Stede værende Arbejds- og Forretningsløshed har sin langt større og dybere Grund. — Man har under de foregaaende Forhandlinger sagt — og vi have hørt det Samme i Dag — at det var stridende mod Arbejdernes Væresfølelse at modtage disse Gaver af det Offentlige. Det er mærkværdigt, at man, som det ogsaa er sagt en Gang, synes at mene, at Arbejderne alene skulle være i Besiddelse af saa fremragende Væresfølelse, som ingen anden Samsfundsklasse er i Besiddelse af. Der er ingen anden Samsfundsklasse, som generer sig for at modtage Støtte eller Bidrag af Statskassen i det største mulige Omfang. Vi have io, dels de foregaaende Dage, dels igjen i Dag, liggende for os forskjellige Lovforslag, som netop tyde paa, at de, som den ærede Ordfører for disse Forslag kaldte for Landets bedste Arbejdere og deres Efterladte, ikke have den mindste Smule Skrupler ved at tage Bidrag af Statskassen som Løn for det Arbejde, de enten have udført eller skulle udføre. Jeg ser altsaa ikke, hvorpaa man bygger en særlig Væresfølelse for Arbejdernes Vedkommende, og hvorfor man skulde betragte det som en Almisse, at de under en Nødstilstand fik udbetalt Noget af det, de selv i saa overordentlig Grad have